

VETERINÀRIA

El mercat laboral: l'examen més difícil per als joves veterinaris

El COVIB celebra la seva assemblea general ordinària

El I Congrés de Medicina Interna d'AVEPA, a Mallorca

Publicats els nous estatuts de l'Organització Col·legial Veterinària

Seguretat alimentària # perfil col·legial # assessoria # avepa # VSF # els nostres centres # IBABSA

editorial

sumari

- Avepa: I Congrés de Medicina Interna • Cursos	4
- Seguretat Alimentària	6
- Veterinaris Sense Fronteres	7
- Portada: L'examen més complicat	8
- Perfil col·legial: Nicole Wallner i David Roman	11
- Actualitat: Assemblea General COVIB	12
- Actualitat: Taller de comunicació	13
- Actualitat: Nous estatuts de l'Organització Col·legial Veterinària	14
- Actualitat: Entrevista a la presidenta d'EMVETIB, Delia Saleno	15
- Actualitat: Curs de flexibilitat de les empreses alimentàries	16
- Cas clínic • Col·legi • Obituari	17
- Els nostres centres veterinaris: Espai Veterinari	18
- Col·lectiu de Jubilats • Hª de la veterinària	20
- Assessoria Jurídica • Art al COVID	21
- Cas clínic: Resolució	22
- IBABSA: Carn de boví mallorquí	23

Adaptar l'oferta a les necessitats

La crisi econòmica està colpejant amb força i el nostre col·lectiu també l'està sofrint amb duresa. Hi ha un sector, emperò, que està patint especialment les seves conseqüències; parlem dels nous veterinaris que es troben amb grans dificultats per accedir al mercat laboral.

Les raons són diverses però especialment n'hi ha dues que són destacables: per una banda la plèthora professional, amb la incorporació de més veterinaris de les que el mercat pot assumir; i per l'altra, la reducció de la despesa, tant al sector públic com al privat, amb conseqüències directes als ingressos dels veterinaris. La massiva sortida de nous llicenciats no és un fet que vengui de nou. L'estudi realitzat pel *Consejo General de Colegios Veterinarios* a l'any 2008 ja va incidir en dos aspectes concrets que suposaven una amenaça pel futur: la plèthora professional, que en qüestió de pocs anys suposaria duplicar el nombre de veterinaris a Espanya i la manca d'especialització dels nous professionals. A dia d'avui, Espanya disposa de 12 de facultats (i alguna més ha quedat en projecte pendent de que millori la situació econòmica) en contraposició a països com França i Regne Unit amb una tercera part de facultats i una població un 50% superior. A més a més, l'adaptació al Pla Bolonya no ha aconseguit que els recent llicenciats estiguin preparats per introduir-se amb èxit en el mercat laboral, i l'absència d'una especialització reglada és un altre entrebanc.

Però per altre costat, la reducció de les inversions públiques en matèries com la sanitat animal i en l'oferta laboral pública ha afectat de forma directa als veterinaris, en minvar les possibilitats de feina a aquests sectors. A més a més, la important baixada del consum privat i la desproporcionada pujada de l'IVA dels serveis sanitaris veterinaris han aturat la creació de llocs de feina als centres sanitaris veterinaris i, fins i tot, han reduït en molts de casos els que ja existien, amb la repercussió sobre l'ocupació.

Enfront d'aquesta situació terriblement complexa, l'organització col·legial ha de mostrar als responsables polítics i a la societat quina és la situació real de la nostra professió i ha de promoure iniciatives per adaptar l'oferta universitària a les necessitats reals de la societat, així com incentivar i desenvolupar una política de formació continuada dirigida a l'especialització i a aconseguir noves perspectives i camps laborals. En una paraula, a cercar l'excel·lència i a adaptar l'oferta professional a les necessitats del mercat.

Edita: Col·legi Oficial de Veterinaris de les Illes Balears (COVIB). **Direcció veterinària:** Francesc Solà. **Direcció periodística:** Joan Sans (Dirkom).

Consell editorial: Jesús Martínez, Lluís Riera, Jorge Cañellas, Marc Sánchez i Tomeu Martí. **Fotografia:** Jaime Reina.

Publicitat: COVIB (Cecilio Metelo, 14 2ª D - Tel: 971 71 30 49). **Impressió:** Gràfiques Planisi. **Dipòsit legal:** LE-920-1998

El Comitè de Redacció recorda als col·laboradors de la revista que poden utilitzar tant el català com el castellà en l'elaboració dels seus articles. Veterinària no es fa responsable ni s'identifica amb les opinions que els seus col·laboradors expressen a través dels treballs publicats. Reservats tots els drets. Prohibida la reproducció total o parcial de qualsevol informació gràfica o escrita per qualsevol mitjà sense el permís escrit del Col·legi Oficial de Veterinaris de les Illes Balears.

Mallorca acull el I Congrés de Medicina Interna d'AVEPA

4

L'esdeveniment, celebrat a mitjans de febrer a Palma en memòria del manescal Ignacio Menes, serví també per retre un sentit homenatge sorpresa a Pep Aguiló

Els passats dies 15 i 16 de febrer tingué lloc a l'hotel Melià Palas Atenea de Palma el I Congrés del grup de treball d'AVEPA de medicina interna. Aquest primer congrés se celebra en memòria del recentment finat Ignacio Menes, mentor de molts dels companys a l'especialitat de la medicina interna. A més a

més, s'aprofità el lloc (Mallorca) i l'ocasió per retre un emotiu homenatge a Pep Aguiló per la seva decisiva aportació al sector clínic i també pel seu coneixement i progrés de la medicina interna. Hi assistiren uns 80 veterinaris, la meitat dels quals foren de les Illes.

El congrés presentà més de 8 hores de conferències centrades en la malaltia hepàtica. Les xerrades varen ser impartides per la nord-americana Penny Watson, i els col·legues espanyols Miquel Vilafranca, Cecília Villaverde, Xavier Roura, Francisco Llabrés i Esteve Pujol, aquests dos darrers mallorquins. Francisco Llabrés és el cap del departament de Radiologia del centre Davies Veterinary Specialists, a Anglaterra, mentre que Pujol és diplomà europeu en Cirurgia de Petits Animals i treballa actualment a la Clínica Canis de Palma.

L'organització destacà l'elevat nivell tècnic ofert en aquest primer congrés, plantejant temes des d'un grau d'especialització molt més exigent al que se sol produir a Espanya en aquest tipus de congressos.

Oci. El Congrés oferí un programa que dugué els assistents a gaudir tant de la gastronomia de les Illes com d'unes hores de turisme a la capital balear. Els congressistes feren una visita guiada pel museu d'art contemporani es Baluard i pogueren fer una volta en 'Segway' per Palma, veient sobre dues rodes alguns dels racons històrics més macos de la capital balear.

La complexitat i la senzillesa de les vies urinàries, a debat

La veterinària Coralie Bertolani impartí el curs i enumerà i explicà els elements bàsics per minimitzar aquest tipus de casos

Coralie Bertolani, veterinària del servei de Medicina Interna d'Ars Veterinària de Barcelona, va ser la protagonista del darrer curs de formació continuada que organitzà AVEPA a Palma, concretament el passat 16 de març a l'hotel Valparaíso. La ponent abordà els problemes derivats de les vies urinàries, els quals si bé no solen presentar un diagnòstic complicat, en moltes ocasions sí oculten casos de complexa resolució.

Els temes tractats foren l'aproximació diagnòstica de l'hematúria, les urolitis a cans i moixos, actualització del maneig diagnòstic i terapèutic de les infeccions de les vies urinàries inferiors i la cistitis intersticial. Bertolani deixà ben clar que un diagnòstic clar i l'estandarització dels protocols de maneig són bàsics a l'hora de minimitzar aquests casos clínics tan frustrants per als clínics veterinaris.

Lluís Bosch dóna el seminari Uci a Eivissa

Lluís Bosch Lozano impartí el passat 23 de febrer el seminari de Cures Intenses per als col·legiats eivissencs, els quals es reuniren a l'Hotel Los Molinos de la capital pitiusa. El manescal, responsable des de fa 4 anys del servei d'Emergències i Cures Intenses de la Fundació Hospital Clínic Veterinari UAB i professor associat del departament de Medicina i Cirurgia Animal UAB des de 2009, féu una aproximació a les urgències respiratòries, repassà la monitorització del pacient amb patologia respiratòria i explicà les opcions de tractament en pacients amb malalties respiratòries, entre altres aspectes. L'acte fou organitzat per la IX Vocalia d'AVEPA amb la col·laboració del COVIB.

Taller de radiologia toràcica a Maó a càrrec de Vicente Cervera

L'Hotel Capri de Maó va ser escenari el 26 de gener del taller de radiologia toràcica que organitzaren conjuntament la vocalia d'AVEPA a les Illes i el COVIB, i que comptà amb el diplomant en Radiologia Veterinària pel Col·legi Americà (ACVR) i diplomant en diagnòstic per imatge pel Col·legi Europeu (ECVDI), Vicente Cervera, com a professor. Cervera és, entre altres coses, soci i responsable del servei de radiologia de l'Hospital Veterinari València Sur; a l'hora que realitza tasques de teleradiologia en ressonància magnètica i tac amb alguns hospitals nacionals, a més de amb VetCtspecialist del Regne Unit. El taller es centrà en els objectius de la interpretació radiològica del tòrax per després centrar-se en patologies cardíques, pulmonars, pleural, de la paret costal, del mediastí i del diafragma.

El caso de la carne de caballo, un fraude alimentario completamente inaceptable

Numerosos productos puestos a la venta en diversos países de la Unión Europea contenían carne de equino sin indicarse en la etiqueta

El 15 de enero, la Agencia Británica de Seguridad Alimentaria (Food Standards Agency, FSA) fue informada por su homónima irlandesa (FSAI) de los resul-

cerdo en muchos de los productos muestreados, pero en una hamburguesa en la que en su etiqueta sólo figuraba carne de animal bovino se encontró un

tados de una investigación que estaban llevando a cabo en productos que contenían carne que habían sido puestos a la venta en el mercado, con el objetivo de controlar posibles fraudes alimentarios por uso de carnes de especies no declaradas en el etiquetado. El estudio identificó trazas de ADN de caballo y de

60% de carne de caballo, lo que evidenciaba una flagrante adulteración. Incluso se encontraron trazas de ADN de cerdo en productos etiquetados como 'Halal', en los que se certifica la ausencia de carne de esta especie.

Inmediatamente, la FSA puso en marcha un plan de investigación en el Reino

Unido, que incluyó la indicación a los operadores alimentarios británicos (fabricantes, mayoristas y distribuidores) de analizar sus productos cárnicos. Por su parte las autoridades competentes iniciaron un plan de muestreo y análisis masivo el cual, dada la magnitud evidenciada en el fraude, se hizo extensible al resto de países de la Unión Europea, incluido España, por indicación de la Comisión.

Sólo en Reino Unido se han realizado ya 5.340 tests, que han puesto de manifiesto que 17 productos puestos a la venta contenían carne de caballo en cantidades variables (desde trazas hasta el 60% de la carne) sin indicarse esta especie animal en la etiqueta. Entre las posibles causas del fraude encontramos desde negligencia a la hora de su fabricación hasta contaminación deliberada, pasando incluso por posibles contaminaciones cruzadas.

Los productos en los que se ha detectado este fraude son: salsas bolognesas, lasagnas, hamburguesas, salchichas de viena, carne picada, albóndigas, raviolis, tortellinis y chilli con carne. Los países en los que se han detectado estos productos son: UK, Alemania, Francia, Bélgica, Eslovaquia, República Checa, Holanda, Hungría, España, Chipre y Grecia.

Aunque las autoridades sanitarias consideran que no nos encontramos ante un problema de riesgo para la salud, estamos ante un tipo de fraude alimentario completamente inaceptable. Los consumidores necesitan tener la seguridad de que los productos alimentarios que adquieren contienen los ingredientes que figuran en la etiqueta.

El Gobierno elimina la fecha de caducidad de los yogures

El Gobierno ha eliminado la fecha de caducidad de los yogures, que pasarán a tener fecha de consumo preferente, según ha informado el ministro de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, Miguel Arias Cañete, que ha precisado que "desaparece la obligación de que los yogures tengan fecha de caducidad" fijada 28 días después de su fabricación.

Durante la presentación de la Estrategia 'Más alimentos, menos desperdicio', que tratará de lograr reducir a la mitad la pérdida de alimentos en 2025, el ministro ha explicado que ahora cada fabricante debe evaluar el tiempo razonable en que se puede consumir un yogurt. A este respecto, Arias Cañete ha precisado que el Boletín oficial del Estado público el pasado viernes

(29 de marzo) el Real Decreto 176/2013, por el que se deroga el RD 179/2003 que establecía la fecha de caducidad.

Esta medida se enmarca en la Estrategia que tratará de evitar el desperdicio de alimentos, que en España se eleva hasta los 7,7 millones de toneladas y que en todo el mundo supone un tercio de la producción mundial, según datos de la FAO.

Diga'm què menges i et diré qui ets

Som allò que mengem, açò a aquestes alçades ningú ho discuteix. Però molts pocs arriben al fons de la reflexió. Els menorquins comprem un percentatge cada vegada més elevat de la nostra alimentació als grans supermercats, on, aparentment, tenim molta varietat per escollir. Però, és realment així? Ja veurem com no. Cinc firmes comercials (Mercadona, Eroski, Alcampo, Carrefour i El Corte Inglés) controlen, a l'Estat espanyol, més del 50% del consum d'aliments. En aquests supermercats trobem productes de marques diferents, però que en el fons són molt similars. Prova, per exemple, de comprar algun producte local, ecològic, de comerç just o bé senzillament que no contingui cap additiu alimentari (E120, etc.), i veureu que, si n'hi ha cap, són minoria i que és difícil trobar-ne si no sortim del supermercat. Ens hauria de preocupar aquest fet?

Fixeu-vos que aquestes cinc corporacions condicionen bona part del que mengem a partir de la seva oferta. Amb tot, cada cop ens costa més escollir. Estem perdent quelcom molt important, allò que es coneix com **sobirania alimentària**: entre d'altres coses, la capacitat per decidir el que volem menjar (<http://www.soberaniaalimentaria.org/>).

Vegem quines conseqüències té aquest model de distribució i consum de productes alimentaris. Aquestes grans corporacions imposen als pagesos i productors unes condicions molt concretes per a uns productes que compraran a preus molt baixos (homogeneïtat, produccions estables i en grans volums, etc.), condicions que els pagesos que practiquen una agricultura respectuosa amb el medi i produeixen aliments saludables, difícilment poden complir. El resultat és que l'agricultura familiar i pagesa, cada cop té més dificultats per comercialitzar les seves produccions, els petits agricultors desapareixen, i s'afavoreix que les explotacions que queden cada cop siguin més grans i intensives, amb la qual cosa es generalitza l'ús d'agroquímics (com herbicides i pesticides), tòxics per a la salut i el medi ambient. A Menorca, per exemple, la llet d'alta qualitat i més saludable provinent de les explotacions extensives on les

vaques pasturen, es paga al mateix (o menor) preu que la llet que es produeix en aquestes noves instal·lacions cada cop més freqüents en què les vaques no es mouen de dins els tancats i cubicles durant tota la seva vida productiva. La indústria de transformació dels productes agraris, al seu torn, abusa d'additius alimentaris, els efectes dels quals sobre la nostra salut són, en el millor dels casos, un gran interrogant.

D'altra banda, amb el model de les grans superfícies s'estan despoblant els

“Cinc firmes comercials controlen a l'Estat espanyol més del 50% del consum d'aliments... i imposen als pagesos unes condicions molt concretes per a uns productes que compraran a preus molt baixos”

pobles i ciutats d'aquelles activitats que els són pròpies: els comerços, que són substituïts per grans superfícies als afores de la ciutat. Es destrueix així no només el paisatge urbà, també bona part de la vida de barri, de la cultura de la convivència i de la nostra identitat (els súpers de tot el món són exactament iguals, venen els mateixos productes). També augmenta la contaminació pel transport de mercaderies llunyanes i l'ús del cotxe per arribar a la gran superfície. Sempre se'ns informa dels llocs de treball que es crearan gràcies a l'obertura d'un nou centre comercial, però, us heu demanat mai quants se'n destrueixen, quantes petites botigues i pagesos hauran de tancar? Hi ha estudis que treuen a la llum com se'n destrueixen més que no se'n creen (consulta el llibre “Supermercats no, gràcies” Ed. Icaria).

Per acabar, voldríem fer ressò dels efectes d'aquest model de consum, que no es limiten a Menorca. Bona part dels productes que comprem als súpers provenen de fora. Les grans empreses de distribució només són un engranatge més del panorama de l'alimentació mundial, que comença amb el control dels mercats financers mundials d'aliments per part d'unes poques grans empreses transnacionals que prioritzen aconseguir el màxim rendiment econòmic per davant de qualsevol aspecte ambiental o de justícia social. Aquest fet provoca importants desequilibris als sistemes locals de producció de tot el món, amb l'agreujant que són molt més perversos als països en vies de desenvolupament, on són causa de profundes crisis alimentàries. Monsanto, per exemple, (recomanem veure el vídeo: 'El mundo según Monsanto' fàcil de trobar a internet), una de les agroindústries més poderoses a nivell mundial, controla el 90 % de la producció mundial de la soja, que es fa servir per engreixar els vedells i els porcs que nosaltres mengem. La major part d'aquesta soja es produeix a Amèrica llatina, en enormes extensions de cultiu que han substituït els camps de conreu i selva tropical que eren el sustent de la població local. Milers de persones han estat desplaçades dels seus llocs d'origen als suburbis de pobresa de les grans ciutats. La FAO estima que al món al 2010 hi ha 925 milions de persones que pateixen fam. Amb tanta gent que passa gana és oportú que ens demanem si aquest model agroalimentari ens du en la direcció més correcta.

Ja que som allò que mengem, és important no perdre la capacitat de decidir qui som. Nosaltres apostem per uns mercats agraris més locals, menys concentrats i per unes produccions agràries més respectuoses amb la nostra salut i la del nostre entorn. Apostem per un sistema alimentari mundial que no generi fam i respecti la salut dels pobles i el seu entorn. Apostem per **recuperar la sobirania alimentària**.

**VSF Justícia Alimentària Global.
Delegació Menorca.**

L'examen més complicat

La falta d'oportunitats, la sobresaturació del mercat i la manca d'experiència són les principals dificultats amb les quals es troben els veterinaris en sortir de la facultat; La precarietat laboral és el gran problema per als que sí es poden aferrar a una feina

La Federació de Veterinaris Europeus (FVE) alertava l'any 2002 en el seu informe 'Quality of Veterinary Training', que entre els anys 2000 i 2010, Espanya hauria incrementat en un 60% el seu número de veterinaris i que, inclús, podia arribar a duplicar-lo arribant a ser el país de l'Europa dels 15 amb un major número de veterinaris. En aquest mateix informe, l'Organisme recomanava (a Espanya però també a la resta d'estats membres) deixar d'obrir noves facultats i centres d'ensenyança veterinària i limitar el número d'alumnes dels existents. L'Organització Col·legial Veterinària Espanyola (OCVE) se'n feia ressò d'aquestes xifres i, efectivament, apreciava en el nostre país un augment de l'oferta de serveis veterinaris que s'apropava raonablement a aquests guarismes, si bé detectava algunes inexactituds.

“A Espanya surten 1.000 veterinaris a l'any i han anat copant el mercat fins que ha estat massa ple”, diu Kiko

Sigui com sigui, l'OCVE fixava l'excés d'oferta com el principal problema, i a la vegada repte, que plantejaven els professionals veterinaris l'any 2008, any en el qual encara no havien aparegut la crisi i els seus devastadors efectes. Així, el Pla Estratègic de Potenciació de la Profesió Veterinària encarregat per l'OCVE, con-

cloïa que la veterinària era, segons el parer de la majoria de professionals consultats en aquell moment, “una professió sobredimensionada respecte a la demanda actual de professionals. Aquest fet, afegit a l'estabilitat de la demanda genera un desajust important entre oferta i demanda que se pot traduir en precarietat laboral, competència basada en els retalls de preus, etcètera”. El document afegia que “la manca d'especialització dels veterinaris, relacionada d'algun manera amb algunes mancances formatives, ha permès a altres professionals prendre posicions en alguns camps tradicionalment vinculats amb la professió veterinària, agreujant encara més l'excés d'oferta”. Finalment, el Pla demanava reforçar la imatge social dels veterinaris i potenciar la seva participació en alguns dels principals òrgans consultius i de decisió.

I com està la situació avui, 5 anys després d'aquell diagnòstic, i amb una crisi sense precedents entravessada enmig de tot aquest escenari? S'ha limitat aquest accés d'alumnes a les facultats? Continua incrementant la xifra de llicenciats? I quin és el panorama 'del carrer' per als joves?

Regina Zavaleta duu dos anys a Mallorca. Hi arribà procedent del seu país, Argentina, per qüestions familiars. Havia estudiat Ciències Agropecuàries i s'estava especialitzant en la vessant de seguretat

alimentària però ho deixà tot per seguir a la família, establerta a Mallorca. Aquí ha estat un any cercant feina, que finalment ha trobat a una clínica, Pets & Friends, a Palma. “Al meu país la situació és molt

Segons Pedro, tornar a Mallorca “ha estat un tema sentimental. Tries entra qualitat de vida i qualitat de professió i jo he triat la primera opció”

diferent. Per començar allà hi ha molta feina de veterinari de camp mentre que a llocs com Mallorca de cada vegada n'hi ha manco. A l'Argentina en aquests anys hi han emigrat un bon grapat de veterinaris espanyols per treballar-hi perquè a Espanya sembla que hi ha més desocupació. Per altra banda, al meu país els joves tenen més oportunitats des de la Facultat ja que les universitats tenen hospitals o centres de reproducció i des dels primers cursos ja fomenten la pràctica i la feina de camp”, explica. Regina és una dels cinc col·legiats a Mallorca que **VETERINÀRIA** ha reunit per conèixer de primera mà la situació a la que s'enfronten els joves llicenciats illencs. Excepte dos d'ells (Alícia i

Alícia Ruiz Terreros - 944
Palma, 30 d'octubre de 1988
Universitat de Lugo (2007-2012)
Desocupada. Cerca feina des de
novembre de 2012

Pedro Darder Cabrer - 909
Palma, 21 de febrer de 1981
Universitat de Saragossa
(1999-2004)
Autònom des de 2012

Kiko Mascaró Sabater - 876
Palmanova, 23 de març de 1987
Universitat de Saragossa
(2005-2010)
Desocupat. Cerca feina des de
novembre de 2012

**Ángeles Regina Zavaleta
Gordillo - 927**
Córdoba (Argentina), 13/10/1983
Universitat Catòlica de Córdoba
(2005-2010)
Treballa en clínica de petits
des d'agost de 2012

**Emanuela Mari
Dyremyhr - 928**
Son Servera, 21 de setembre de 1988
UAB (2006-2011)
Treballa a clínica de petits
des de novembre de 2012

Kiko), la resta no se coneix de res. Escolten Regina i comencen a parlar.

Cada jove és una història, però en les seves vivències s'hi troben un bon nombre de coincidències i opinions en comú.

Pedro Darder, el més veterà del grup, coincideix amb Regina. De fet, ell ha passat anys formant-se i treballant fora d'Espanya abans de tornar a Mallorca, l'any passat. En aquest període ha cursat un postgrau d'especialització equina a París, ha cursat un internat clínic a l'Hospital Universitari Equí de Lió, va romandre tres mesos becat a Argentina i ha treballat durant cinc anys com a interí en varis centres especialitzats de Bèlgica i Anglaterra. Tornà l'any passat a Mallorca per treballar amb èquids i l'experiència li assisteix en el seu raonament: "A Espanya

surts de la facultat amb zero experiència pràctica i és molt complicat posar-te a fer feina, al manco ara que les coses estan tan malament. Veig lògic que a nivell professional se cerquin veterinaris amb coneixements pràctics per treballar però les coses estan mal parides des de la base i els joves sortim amb poca pràctica i molta teoria, que després de fer l'examen serveix per poc en el dia a dia". **Alícia Ruiz** matisa el seu col·lega: "D'ençà del Pla de Bolonya s'intenta corregir això i de cada vegada hi ha més pràctiques a la carrera, però així i tot Espanya és per sota dels seus veïns de la Unió Europea". "Exacte. I suposo que les coses van canviant -diu Pedro- però és que és necessari. A Espanya hi ha 11 o 12 universitats o centres per estudiar la carrera mentre

que a França n'hi ha 4 i has de fer un examen previ per entrar. A Espanya s'ha fomentat aquesta situació. Personalment prefereixo que me diguin que no puc estudiar a que m'ho deixin fer i després me trobi que el mercat laboral està saturat de llicenciats". **Kiko Mascaró** agafa la paraula i redunda en l'argumentació. Amb dos màsters a les seves espatlles malgrat la seva joventut, i forjat a base de breus però intensos períodes de feines específiques a Argentina, Saragossa, Mallorca o el Líban, cerca feina a l'Illa des de fa mig any però el seu principal taló d'aquiles, la falta d'experiència pràctica en clínica de petits, el condiciona massa per assolir el seu objectiu. "A Espanya surten 1.000 veterinaris a l'any i han anat copant el mercat fins que aquest ha estat massa

ple. La clínica de petits és l'única vessant de la professió en la que pareix que se pot moure un poc d'activitats, però jo no tinc experiència i m'està costant molt trobar alguna oferta. Demano allò bàsic pel desplaçament però com som llicenciat m'han de contractar per un mínim legal superior al que estan disposats a pagar-me". En idèntica situació es troba Alcía, que prové de Galícia, on la realitat, si bé complicada, és radicalment oposada a la de Mallorca per la configuració del mercat laboral: "Allà la vaca lletera dona per fer feina com a veterinari de camp però a Mallorca de cada cop hi ha menys manescals de camp i sembla que t'has d'encaminar cap a la clínica de petits ja que en l'Administració tampoc se mou gens d'activitat. A més, al marge de la manca d'experiència, ens pesa l'handicap del desconeixement absolut que tenim del mercat". Més fortuna va tenir **Emanuela Marí**, que forma part de la plantilla de veterinaris de Veterclínic, a Son Servera, després de passar-hi els estius fent-hi pràctiques. Sembla que el seu és el premi a una bona feina, a haver sembrat una llavor que ara ha donat fruit. "No me puc queixar perquè he aconseguit feina en allò que m'agrada", explica Emanuela, que també tocà el pal de la clínica de cavalls (que no li agradà) a Sant Vicent de Raspeig, a Alacant, i gaudí d'una beca Leonardo d'un any a Anglaterra abans de recalcar a Veterclínic. No obstant, coincideix amb els seus companys de taula en la saturació del mercat laboral i en la escassa pràctica amb el que el recent llicenciat surt de la facultat.

Lapidària és la conclusió de Pedro: "Tornar a Mallorca ha estat per a mi un tema sentimental. Has de triar entre qualitat de vida i qualitat de professió i jo

he triat la primera opció. No tinc feina ni per mi i m'arriben sol·licituds de feina d'altres col·legues".

Menorca i Eivissa

Marina Costa i Cristina Planells treballen plegades a Eivissa. Nascudes ambdues l'any 1989, estudiaren i visqueren plegades a Barcelona i la seva il·lusió era "trobar una feina on créixer com a professionals, un lloc on ens ensenyessin i ens donessin llibertat per fer coses", extrem que han trobat en el seu actual lloc de feina, la Clínica Veterinària San Jorge. "En l'actualitat hi ha molta oferta per fer cursos que es poden combinar amb l'horari laboral. Des de l'arribada d'internet les facilitats per fer cursos a distància són molt més grans. Des de simples webinars a màsters o cursos presencials només els caps de setmana. A més hi ha molta varietat en quant a matèria i els preus no són excessius. A més a més, els de les illes ho agraïm molt perquè malgrat el nostre aïllament existeix una oferta acceptable en quant a formació", afegeixen les dues veterinàries convençudes de que el futur passa per una potenciació de la formació continuada i de l'especialització. Respecte la visió que tenen del panorama acadèmic, consideren que si bé és veritat que el nombre d'universitats ha anat augmentant en els darrers anys "és una professió amb bastants sortides i més o menys tothom s'acaba col·locant a qualche lloc". "A més -clouen- si hi hagués poques facultats hi hauria molta demanda i poca oferta y només hi podria accedir gent amb notes moltes altes".

A Menorca, **Pedro Saúl Gordillo** hi és de passada. Aquest veterinari equatorià (Santa Rosa, 29 juny 1976) superposa la formació i les comunicacions a qualsevol altre aspecte i actualment, malgrat

Foto cedida per Marina Costa

treballar a la Clínica Veterinària Vetcan, té pensat abandonar l'Illa quan li surti una bona oferta de feina o un curs específic. Col·legiat a Balears des de juny de 2012, quan començà a fer feina a Vetcan, la seva experiència anterior al seu país es repartí entre granja i clínica de petits. Abandonà l'Equador l'any 2009 per fer un Màster a Espanya, que finalment no va poder cursar, pel que acabà a Madrid guanyant-se la vida. Alternà feines en els àmbits de neteja i hostaleria mentre esperava l'homologació del seu títol, amb altres treballs veterinaris fins que arribà a Menorca. Així, a pesar de no ser un veterinari recent sortit de la facultat, es troba davant els seus ulls un panorama certament complicat i, segurament, davant el seu examen més difícil.

El rol del professional veterinari, en entredit

Apartat especial mereix la imatge de la que gaudeix el professional veterinari a Espanya. Tots els joves col·legiats (tret de n'Alcía) han tingut alguna experiència fora de les nostres fronteres que no serveix sinó per confirmar que l'estatus del manescal a l'estat espanyol dista molt de ser el del professional reconegut que vetlla per la salut pública i la sanitat animal. Aquest tema serveix perquè Kiko posi un

exemple que inevitablement dur a fer una reflexió. "L'única possible feina que he trobat en aquests sis mesos de recerca és una a Anglaterra per treballar temes d'higiene i seguretat alimentària", diu Kiko. "Clar, és que allà és la feina que queda per fer i estan demanant manescals", afegeix. Emanuela explica que "aquí no estàs igual de ben vist que fora. De fet, jo que treballa a una zona turística ho experimen-

to sovint amb els residents estrangers: t'escolten i, sobretot, fan cas al que els dius". Pedro posa la cirereta: "Hem de fer un poc d'autocrítica perquè a Espanya i, concretament, a Mallorca, cadascú fa la seva. Es té una mentalitat molt diferent i no es veu que col·laborant i ajuntant-te amb altres col·legues segurament podràs treure un profit en benefici propi i de l'altre i, per tant, de la professió".

Nicole Wallner i David Roman

Uns Reis Catòlics a l'eivissenca

Nicole i David, David i Nicole. Tant s'hi val. Tot i viure a Eivissa i ser pràcticament veïns, Nicole Wallner (Zurich, 1978) i David Roman (Elx, 1979) no es coneixien. Fins i tot s'examinaren del carnet de conduir el mateix dia, en el mateix lloc, i res. Esquivaren el destí fins arribar a primer curs de Veterinària, a la Universitat de València, quan es trobaren circumstancialment a una classe i començaren a xerrar. Tantes coincidències no podien passar inadvertides per a dues persones que segurament s'haurien creuat en alguna ocasió per Eivissa sense immutar-se. Nicole, filla d'un austríac i una suïssa residents a Eivissa, nasqué al país helvètic però cresqué a la Pitiüsa major. David, que va néixer a Elx, també va ser adoptat per Eivissa quan hi aterrà amb els seus pares, als sis mesos d'edat, per qüestions laborals d'aquests. Els dos vivien al camp, a un quilòmetre de distància, però Nicole estudià a Sant Antoni i David ho féu a Eivissa. Nicole, un any major, se'n anà a València a repetir COU i després començà a estudiar Dret, però no li agradà i es passà a Veterinària després de pujar la seva nota de selectivitat. David, per la seva part, havia perdut un any en el Col·legi Francès d'Eivissa, i, com Nicole, cursà el COU a la península (Benidorm). Massa paral·lelismes com per passar inadvertits. La Veterinària els posà en el mateix camí.

De llavors ençà les seves vides han anat de la mà. Es llicenciaren en Veterinària, passaren per Mallorca, on tingueren un primer contacte amb la feina clínica, i maduraren durant dos anys a Anglaterra abans de pegar el bot de retorn a la seva terra, on muntaren la clínica Ibican, a Eivissa vila. Explica David que "en acabar la carrera no sabíem ben bé què havíem de fer. Sempre t'imagines que tornaràs a casa però en aquell moment ens vàiem a un altre lloc. I acabarem a Mallorca on ens cercàrem la vida, jo fent urgències a Canis-Balmes-San Fernando, i Nicole a Calandri i Son Ferriol". Passats tres anys, iniciaren una aventura a un lloc molt diferent i fent una feina, que malgrat s'anomeni igual, també s'executa de manera molt distinta. "Partírem al comtat de Hampshire, al sud d'Anglaterra, on trobàrem feina a dues clíniques de Portsmouth,

jo, i Petersfield, Nicole. Ser veterinari allà és molt diferent. S'inverteix més en personal i manco en material i el volum de feina és més elevat. No obstant, també és més àgil derivar determinades feines a infermeres o a auxiliars, mentre que a Espanya el manescal desenvolupa més feines. Aquí se treballa molt i per quatre duros, i allà te programes la feina amb un mes d'antelació i tens la teva agenda d'operacions. A més, allà es fomenta

A finals de 2008, els manescals muntaren la clínica al barri de Can Misses, una zona nova d'Eivissa, al costat de l'hospital de referència, i allunyada de la resta de clíniques de la població (tres). L'11 de novembre començaren a treballar després d'anunciar-se en alguns mitjans impresos i 'on line', estratègia en la qual donaren prioritat als portals alemanys 'Ibiza Heute' i anglès 'Ibiza Sun', donada compta de la

Foto cedida per Nicole Wallner i David Roman

la denúncia de la mala praxis i has de ser molt responsable amb el que es fa. Aquest és un dels factors pels quals la professió allà està molt més valorada", s'explica David. Les diferències culturals també queden paleses en la tasca diària del veterinari i els britànics en general, segons David, fan bona la dita que 'els anglesos tenen més cura de les mascotes que no pas dels fills'. "Notes que tens un prestigi social. Els clients tenen un respecte i una educació que aquí no sempre veus i també es gasten més diners en les mascotes i, fins i tot, les tenen assegurades", recorda. Tot idíl·lic.

Hi hagué un element, emperò, que els anglesos no pogueren controlar i que resultà decisiu a l'hora de que Nicole i David tornessin a Eivissa: el clima. "Ens costà moltíssim adaptar-nos a les condicions d'allà. El fred, les diferències en la llum i el color; la pluja... no aconseguíem llevar-nos la nostra terra del cap", diu David.

seva especialitat pels idiomes. Des de llavors, la feina ha experimentat un creixement moderat fins el mes de setembre del passat any, quan s'estabilitzà. 2013 ha significat la primera baixada de rendiment, segurament provocada per la pujada de l'IVA, comenta David, però ara, amb el retorn de la temporada alta, s'espera que el negoci torni a puntejar.

Davant aquestes vicissituds la parella s'ha enfortit. David explica que "ens duim molt bé i facilitam les coses. A la feina ens repartim el treball i no ens ficam l'un en els casos de l'altre. Tenim màxim respecte pel que feim i crec que aquest és el secret de la nostra bona sintonia professional... i personal". Ser socis, viure plegats, treballar junts, agafar les mateixes (i poques) vacances no ha fet sinó confirmar allò que s'intuïa a una classe de primer de Veterinària a València, quan dos joves eivissencs coincidiren i començaren a xerrar:

El Col·legi celebra l'assemblea general ordinària

El president del COVIB, Ramon Garcia, es comprometé a fer les gestions adients per aclarir possibles casos de competència deslleial i males praxis dels quals alguns col·legiats presents n'informaren

Amb un poc de sort, enguany serà el darrer any en el qual el Col·legi es veu obligat a 'emigrar' a la seu del COMIB per celebrar la seva assemblea general ordinària. Bé, l'assemblea i la pràctica totalitat d'activitats que organitza i que ha de realitzar fora de casa per manca d'espai. I és que enguany la Junta de govern de la institució s'ha marcat l'objectiu de trobar un nou local social, espaiós, situat a una zona cèntrica de Palma i que gaudeixi de visibilitat. Així ho confirmà el president del COVIB, Ramon Garcia, en el moment de l'exposició del seu informe anual, cap al final de l'assemblea, celebrada el passat 11

de març. Aquest punt sobre el local social tan sols va ser una anècdota en el conjunt d'una trobada que es perllongà per espai de dues hores i mitja i que comptà amb una mínima representació dels col·legiats, amb l'assistència d'una quinzena de persones, junta de govern inclosa.

L'acte començà amb la lectura i aprovació de l'acta de l'assemblea de 2012, de la memòria d'activitats i dels pressuposts de 2012 i 2013. En aquest sentit, entre el gran volum d'informació donada pel secretari, Jesús Martínez, destacar en els darrers anys la pujada continuada del número de col·legiats, que ha arribat als 540 a 31 de

desembre de l'any passat. Per altra banda, de les xifres es desprèn que 2012 va ser l'any del darrer lustre en la que es donaren de baixa més veterinaris, amb 25, pels 21 de fa tres anys o els 11 de 2011. Després del repàs dels comptes, agafà la paraula el president, el qual posà damunt la taula tots els punts d'actualitat del Col·legi i de la professió. A l'assumpte ja explicat del local social, Garcia afegí altres qüestions com la recent aprovació dels nous estatuts de l'Organització Col·legial veterinària i la modernització de la Llei de Col·legis Professionals, notícies ambdues benefico-

Intrusisme i altres punts

ses per al COVIB; el manteniment del sistema del RIACIB; la futura realització d'una campanya d'esterilització a Eivissa; la publicació enguany a la fi del llibre del centenari; la feina feta per a la futura aprovació de la Llei de Zoonosis o la constitució de la Comissió de Benestar Animal del Col·legi. "Després d'un any molt complicat, el passat, amb acumulació de problemes i moltes penúries, 2013 obre una porta d'optimisme moderat amb l'aprovació dels nous estatuts veterinaris, malgrat que a nivell autonòmic hi ha una sèrie de coses que ens preocupen", senyalà.

El president del Col·legi expressà la seva preocupació per l'actual situació per la que travessen els veterinaris d'ADS i informà de la feina que s'està fent des del COVIB a l'objecte de presentar a l'Executiu Autonòmic un recull de propostes encaminades a millorar la gestió de la sanitat animal de la Comunitat Autònoma. Informà finalment als presents de l'existència d'expedients disciplinaris oberts a col·legiats i de la situació dels quatre processos iniciats per suposat intrusisme professional, un dels quals es solucionà favorablement al col·lectiu, amb una condemna. Els tres restants estan en procés d'instrucció i dos d'ells són prop de ser resolts, també favorablement.

En el torn de les preguntes, dos col·legiats coincidiren a referir-se al mal estat en què de vegades han de tractar a les seves clíniques a alguns animals procedents de Son Reus i informaren de les sospites que es tenen sobre la realització d'esterilitzacions felines a cost zero al centre municipal, extrem que el president urgí a aclarir: Garcia es comprometé a demanar aquest fet al responsable veterinari de Son Reus i sol·licità als 'denunciants' tota la informació que poguessin transmetre al Col·legi per fonamentar aquestes sospites.

de març. Garcia referí que el canvi de local social és una necessitat prioritària per continuar realitzat la feina diària en les millors condicions, a la vegada que ha de servir per donar un impuls i per renovar la imatge de tot el col·lectiu. De fet, aquesta missió s'havia de portar a terme l'any passat però les vicissituds per les que passà el col·lectiu i, per tant el Col·legi, durant tot 2012 ho deixaren en un segon plànol. El president avançà que ja s'està cercant l'immoble i que tan aviat com es concretin les propostes, se'n informará al respecte mitjançant una assemblea gene-

ral. Aquest punt sobre el local social tan sols va ser una anècdota en el conjunt d'una trobada que es perllongà per espai de dues hores i mitja i que comptà amb una mínima representació dels col·legiats, amb l'assistència d'una quinzena de persones, junta de govern inclosa.

Comunicar igual a millorar

El COVIB torna a dur a Palma el taller de comunicació a càrrec de la sociòloga i experta en 'coaching' Alicia Aradilla

El paper de la comunicació com a eina fonamental per millorar la tasca diària dels veterinaris és l'eix al voltant del qual gira aquest taller que el passat any ja va tenir lloc a Mallorca, Menorca i Eivissa i que, en vista de l'èxit assolit, se repeteix enguany ampliant coneixements. El taller, que reuní el passat 23 de gener una desena de col·legiats en una de les aules del COMIB, destaca el valor que té una bona comunicació per poder ampliar les competències tècniques en les relacions humanes en qualsevol àmbit, fent especial esment en aquest cas a l'àmbit veterinari. Resolució d'incidències i gestió de conflictes són dues de les situacions que aixequen una major expectació i segons avança Alicia Aradilla, professora del curs, es nota que el col·lectiu comença a tenir més interès per aquests aspectes, abans desconeguts. La sociòloga i certificada internacional en 'coaching' avança ja fa uns mesos que els professionals o les empreses que no dediquin l'atenció necessària al desenvolupament d'aquestes activitats en els seus equips "perdran competitivitat a curt termini ja que l'únic fet diferencial amb el qual compten les empreses de servei és el de les persones que les formen".

Curs 'on line' de certàmens ramaders

Jordi Masip, veterinari del Consell Insular d'Eivissa, fou el tutor del curs

Entre els passats 25 i 28 de febrer va tenir lloc a les Illes un curs de informació i formació veterinària per a certàmens ramaders en la modalitat 'on line'. Sota la supervisió i tutoria del veterinari del Consell d'Eivissa, Jordi Masip, es realitzà una completa descripció dels aspectes que s'han de tenir en compte quan s'or-

ganitza o es pren part en una concentració ramadera, marcant-se les pautes que s'han de seguir per avaluar, dissenyar i realitzar una memòria per poder autoritzar concentracions d'animals d'espècies ramaderes.

En l'aspecte teòric se donà a conèixer la normativa que regula aquests tipus de certàmens, la relativa a benestar animal i la d'identificació. També s'impartí matèria relativa a sanitat animal, registres ramaders, concentracions ramaderes o transport animal. Així mateix, s'incidí en la

importància d'una correcta planificació i programació del certamen i s'instà als professionals veterinaris que intervinguin en aquests tipus d'actes a estar absolutament implicats en el control de malalties i en el disseny d'un maneig adequat a cada tipus de certamen ramader, tenint sempre en compte les seves particularitats. El darrer dia de curs, els inscrits hagueren de superar un examen que se'ls passà per correu electrònic.

Destacar que un total de 48 veterinaris realitzaren aquest curs.

Neix EMVETIB, l'associació dels empresaris veterinaris clínic

Delia Saleno, presidenta: “Volem ser un complement específic per a un sector específic, majoritari, sobre el que esdevenen uns problemes terribles si no s'hi posen mesures”

14

El seu nom és llarg i encara un poc desconegut però ja comença a calar en el si del col·lectiu clínic. Una vegada ho hagi fet -és un procés llarg i costós- toca implicar més gent per xerrar amb una sola veu i defensar uns interessos que van més enllà de cada clínica, consultori o hospital com a negoci individual. No obstant, els seus responsables són conscients que han d'anar 'passa a passa' i consolidar el projecte abans de vendre fum. És EMVETIB, l'Associació Empresarial de Clínicas i Veterinaris d'Animals de Companyia de Balears, una patronal constituïda el passat 14 de maig i operativa des del 15 de setembre de 2012. Integrada a la CAEB, agrupa actualment més d'una vintena de professionals que treballen a una dotzena de clíniques veterinàries de Mallorca (de moment). La seva presidenta, Ramona Delia Saleno, parla del camí avançat fins ara i de l'extens recorregut que queda per fer. Destaca la importància que ha tingut el veterinari Jaume Roig en la constitució de la 'criatura' i assegura que sense l'ajuda del manacorí el projecte no hauria sorgit, al manco, tan aviat.

- Què és EMVETIB i per què sorgeix?

- És una associació empresarial de clíniques i veterinaris creada per dotar la nostra professió de presència i valor com a activitat empresarial dins la societat. La idea sorgeix d'una experiència personal que vaig tenir a l'hora de muntar la nostra clínica, fa uns cinc anys, davant la gran quantitat d'entrebancs burocràtics i legals amb els quals ens vàrem trobar. Després, xerrant amb uns i altres, vas perfilant el que és una idea i la converteixes en un projecte comú, del qual sorgí EMVETIB. L'associació ha de ser la plataforma de defensa del nostre sector empresarial en l'àmbit balear i ho volem fer donant prestigi a la professió veterinària clínic així com succeeix a altres països del nostre entorn, com Anglaterra o França, i als Estats Units. Per altra banda, consideram prioritari el fet de donar valor a la gestió empresarial que feim de les nostres clíniques i negocis.

- Quins són els vostres objectius?

- Entre els molts objectius que ens hem

fixat en podem enumerar un quantes com la lluita contra la competència deslleial; representar davant les autoritats als empresaris quan se troben amb decisions, lleis o normatives que poden afectar negativament la seva activitat; oferir formació empresarial als associats; establir estratègies de màrqueting del sector; vigilar per al compliment d'una ètica empresarial en el sector; establir millors condicions de compres pels associats; establir convenis institucionals i empresarials... és que trobam que es poden fer tantes coses que fins ara no s'han fet en l'àmbit empresarial clínic.

- Però el COVID ja desenvolupa alguna d'aquestes funcions...

- Correcte, però és que EMVETIB no vol ser ni serà cap alternativa al Col·legi ni a les associacions científiques existents, com ara AVEPA. Es tracta d'un complement específic per a un sector específic, majoritari i sobre el qual esdevenen uns problemes terribles si no s'hi posen mesures.

- A quins problemes vos referiu?

- Els problemes són en essència derivacions d'un principal handicap: el baixíssim concepte empresarial que tenen molts de veterinaris de la seva feina. Nosaltres partim d'una concepció empresarial molt sana, com a tret necessari per a la supervivència de la nostra feina. El sector encara no ha interioritzat que és empresari; Per exemple, el benefici mig d'una clínica fins l'any passat podia ser d'un 15%, però el panorama canvià radicalment amb l'increment de 13 punts de l'IVA. És necessari reestructurar això. A més, aquí cadascú mira cap a casa seva, sense importar què fa el veí i això no és bo. Basta que els veterinaris mirin al seu voltant i vegin com funciona la seva empresa: com els ha afectat la pujada de l'IVA, quin tipus de competència tenen, com la crisi pot provocar un descens en la qualitat del servei i com això afecta els demés, la proliferació de casos d'intrusisme professional, etcètera...La idea és que compartir dades i informació ens ajudarà a progressar. Així, de moment nosaltres ja duim mesos posant en comú aquestes idees, que ens han servit per començar a posar en marxa algunes iniciatives com la futura

creació d'un grup de compra de medicaments per aconseguir condicions més avantatjoses i major liquiditat en el negoci; l'organització de xerrades informatives per col·legis i centres públics i concertats amb l'objectiu de conscienciar els més petits en la tinença responsable d'animals de companyia; la possibilitat d'arribar a acords amb transportistes per al correcte transport de les mascotes dels visitants, que en moltes ocasions arriben mortes o ferides, etcètera.

- Com han anat sorgint tantes iniciatives en tan poc temps?

- Al marge de les reunions periòdiques que mantenim, disposam d'un fòrum de discussió i comunicació 'on line' on ens anem enriquint amb idees i projectes que ens han servit per donar contingut a les set vocalies que tenim: Deontologia i Competència Deslleial; Comunicació Relacions Institucionals i Captació de Socis; Enllaç Patronal; Compres i Recaptació de Fons; Benestar Animal; Formació Empresarial i Borsí de Treball; i d'Assegurances Mèdiques.

- I quina acollida heu tingut fins el moment?

- Ens hem donat a conèixer a molts col·legiats i a altres no col·legiats (una minoria) que intervenen decisivament en la gestió d'un centre veterinari i de moment som un poc més d'una vintena de persones. A la gent li agrada la idea però a molts els falta donar una passa més i implicar-se un poc. Sorprenentment hem tingut un major grau d'acollida de la part forana però considerem que anem pel bon camí i que en un espai no massa llarg de temps serem una xifra prou representativa del col·lectiu, si no tots. Hem fet contactes amb Menorca, Eivissa i Formentera però de moment no ha cristal·litzat res. En tot cas, estem immersos en ple procés de comunicació. Confio en què la gent se vagi sumant al projecte. Tots els que vulguin sumar ho poden fer demanant informació al telèfon 971 732 177 o mitjançant l'adreça de correu electrònic emvetib@gmail.com.

Publicats els nous estatuts de l'Organització Col·legial Veterinària

El Reial Decret, transposició de la legislació europea, destaca l'establiment d'una finestra única per realitzar tots els tràmits de col·legiació de manera telemàtica

L'Organització Professional Veterinària té nous estatuts que regulen la seva activitat després que el passat 9 de març es publicàs en el Butlletí Oficial de l'Estat el Reial Decret 126/2013, de 22 de febrer, pel qual s'aproven els esmentats estatuts. Aquests incorporen els canvis introduïts a la Directiva del Parlament Europeu i del Consell sobre serveis en el mercat interior i les modificacions incorporades a la Llei de Col·legis Professionals. L'actualització va ser aprovada pel Consell de Ministres a la seva sessió del passat 22 de febrer.

La norma inclou les disposicions generals, els seus fins i naturalesa jurídica, i el règim del Consell General i dels Col·legis, com eleccions internes, càrrecs, institucions i competències. Així mateix recull la regulació econòmica i de responsabilitat dels col·legiats, quotes, recursos, defensa del col·legiat, publicacions, règim jurídic de l'Organització Col·legial i les distincions o premis a atorgar.

Destaca l'establiment d'una finestra única a través d'una pàgina web perquè

els veterinaris puguin realitzar tots els tràmits de col·legiació, exercici i baixa, i en la qual s'oferirà la informació necessària per a la millor defensa dels drets dels consumidors i usuaris.

S'estipula també que els col·legis oficials i l'Organització Col·legial no puguin establir barems orientatius ni directrius sobre honoraris professionals i serà potestatiu dels col·legis oficials establir un servei de cobrament, d'acord amb la legislació vigent, que serà de caràcter voluntari per als col·legiats.

Per altra banda, el Reial Decret determina que els col·legis oficials han de disposar d'un servei d'atenció als consumidors i usuaris que tramitarà i resoldrà les queixes i reclamacions sobre l'activitat professional dels col·legiats. A més, per donar transparència, s'estableix l'elaboració d'una memòria anual amb un informe sobre la gestió econòmica, l'import de les quotes, informació estadística sobre procediments informatius i reclamacions, canvis en el contingut dels seus codis deontològics i normes sobre incompatibilitats.

15

Èxit de convocatòria al sopar de veterinaris d'èquids

La majoria de manescals especialitzats en cavalls que treballen a Mallorca, des dels més veterans fins els més recents, es reuniren el passat 22 de març a un restaurant de Palma per posar en comú punts de vista sobre els diferents àmbits de la seva professió i per oferir-se col·laboració, en el marc d'una reunió en la que regnà el bon ambient i que segurament tindrà una continuació.

Foto cedida per Amanda Figuerola

Coneixent criteris de flexibilitat

Entre els passats dies 20 i 22 de març, el COVIB organitzà un curs teòric-pràctic sobre higiene alimentària. L'activitat formativa es centrà en els criteris de flexibilitat per a les empreses alimentàries, uns

procediments que no només estan permesos per la normativa comunitària, sinó que a més, aquesta els fomenta. El curs oferí els coneixements actualitzats sobre les possibilitats d'aplicar aquests criteris

de flexibilitat en els requisits generals d'higiene a les empreses alimentàries i en el disseny i aplicació de procediments d'APPCC. S'inscriviren 25 persones.

El curs es dividí en dues jornades teòriques impartides pel veterinari Ángel Nepomuceno, cap de districte de salut Pública de Villarrobledo-Albacete, i cloqué amb una visita a l'empresa alimentària Formatges Burguera, a Campos, on s'analitzà sobre el terreny la importància i necessitat d'aplicar criteris de flexibilitat.

Entre altres aspectes, en el curs s'estudiaren al detall els aspectes normatius comunitaris i nacionals que permeten seguir emprant locals i equips de certes característiques; se realitzà un estudi crític de l'abast i desenvolupament nacional que existeix en l'actualitat sobre l'aplicació de criteris de flexibilitat en els requisits generals d'higiene; se consciencià sobre la necessitat de conèixer en profunditat els principis d'APPCC; s'abordà el criteri pràctic que ha aplicat la Comissió Europea sobre l'aplicació de flexibilitat; i se desenvoluparen pràctiques en grup sobre l'aplicació d'aquests criteris.

Presentat per Servetmobil Catalina Serra Bisquerra

Foto cedida per Servetmobil

Se presenta en la consulta una Oca (Anser anser) de 9 meses por un problema de disnea que ha ido progresando desde hace 2 meses. La han criado a mano, con una dieta a base de tomates y maíz molido y vive en una cochera acondicionada para ella.

En la exploración, el animal presenta obesidad, pesa 6kg (peso medio 3.5-4kg)

y pododermatitis. El ala izquierda presenta una deformidad distal en forma de "ala de ángel". La disnea es inspiratoria, más marcada con el animal en reposo (tumbado) y mejora cuando está en pie. La auscultación pulmonar es normal. Mucosas rosadas y temperatura 40°C.

Resolució a la pàgina 22

¿Qué pruebas diagnósticas realizaríais?

¿Cuáles son los problemas que presenta la oca de este caso?

¿Cuál sería el siguiente paso en el diagnóstico?

¿Cuál ha sido el origen o la causa del problema?

Obituari

El passat dia 7 de març moria a Palma el nostre company **Pedro Bauzá Vila** a l'edat de 77 anys. Nascut a Sineu, duia col·legiat més de 50 anys i era molt conegut en el si del col·lectiu de jubilats, on tingué un paper molt actiu fins que els problemes de salut l'obligaren a apartar-se un poc de les seves activitats.

Per altra banda, el dia 8 de gener coneixíem la trista desaparició de **Jaume Bauzá Sancho**, a l'edat de 34 anys. Titular de la Clínica Veterinària Palmanord, havia treballat en diverses clíniques abans de fundar el seu negoci amb Miguel Ángel Sánchez. El COVIB lamenta profundament les dues pèrdues i traslladà el condol per aquestes doloroses desaparicions a les respectives famílies.

Altes:

939 - Pedro Lladrés Gamundi

Des de l'1 de gener de 2013

940 - Mª Nieves Prats Ribas

Des de l'1 de gener de 2013

941 - Neus Mulet Fuster

Des de l'1 de febrer de 2013

761 - Juan Luis Crespí Monjo

Des de l'1 de febrer de 2013

Recol·legiació

942 - Miquela Rigo Monserrat

Des de l'1 de març de 2013

943 - Pedro Latorre Torres

Des de l'1 de març de 2013

944 - Alicia Ruiz Terreros

Des de l'1 de març de 2013

945 - María Calviño Pampín

Des de l'1 de març de 2013

Baixes:

865 - Cecilia Santos Peinado

Des del 19 de desembre de 2012

586 - Catalina Ferragut Planells

Des del 31 de desembre de 2012

620 - Fernando Jaume Saura

Des del 9 de gener de 2013

874 - Adele P. Olive Hawkswell

Des de l'1 de febrer de 2013

566 - Eva Mª Arguimbau Liras

Des de l'1 de febrer de 2013

Centres Veterinaris:

Alta:

Clínica Veterinària CalviàVet

Gran Vía Puig de's Castellet, 1

Bloque 5, Local 5

07180 Santa Ponsa

Titulars: **Juan Jose Fernández Albas**

Anna Patricia Clare Pink

Maltractament animal, de nou en primera plana

La mort violenta del cavall de trot Sorky das Pont, el passat 30 de desembre a l'Hipòdrom de Manacor en estranyes circumstàncies, posà de nou (i per desgràcia) d'actualitat el tema del maltracta-

ment animal. El COVIB lamentà aquesta notícia i condemnà els fets, a més d'ofereir la seva total col·laboració al Seprona de la Guàrdia Civil en el moment de la investigació. Després d'aquesta, un dels

copropietaris de l'animal va ser interrogat dos cops pel jutge i s'haurà de veure les cares amb la justícia. Sobre ell hi pesen diverses denúncies per maltractament animal.

Voleu que els vostres col·legues coneguin com i on feis feina? Si estau interessats en que la vostra clínica surti a la revista **VETERINÀRIA**, no heu de fer res més que posar-vos en contacte amb el Col·legi mitjançant la pàgina web www.covib.org

Espai Veterinari

18 Fa gairebé dues dècades, en concret 19 anys, que l'impuls racional d'una jove veterinària començà a canviar l'estatus dels animals de companyia de Sa Pobla. Els veïns del poble veren com una externa obria un negoci nou i gairebé desconegut, un consultori veterinari, amb l'objectiu d'oferir un servei sanitari per a cans i moixos molt més específic i personalitat del que es donava aleshores. Aquesta veterinària era n'Elisa Martorell, una palmesana de 26 anys que arribava a Sa Pobla de rebot després d'haver passat dos anys fent pràctiques amb Pere Pujol a Canis i d'haver agafat experiència fent substitucions a Alaró. Va ser aquí, durant l'època en la que treballà a Alaró, quan n'Elisa detectà les possibilitats del treball clínic als pobles. Llogà un local al cèntric carrer Renou, construí un humil consultori i l'anà equipant progressivament fins convertir-lo en la clínica de referència al municipi. Va ser l'embrió del que és actualment Espai Veterinari, una clínica gran i moderna situada en plena artèria vital de la localitat, a la Plaça des Tren.

Recorda Elisa l'extrema duresa dels començaments. Entre la inseguretat derivada de la seva inexperiència i joventut i el fet d'haver d'educar a una clientela nova, desinformada i desconeguda, passà innumerables mals de cap i complicats moments fins que, al cap d'uns anys d'inversió de temps, doblers i salut, aconseguí establir la clínica. "Me'n recordo perfectament dels inicis com si fos ahir. Recordo una ocasió en la que, entrada la fosca, se presentà una dona amb un sac fermat on hi havia un moix. Duia l'animal dins perquè cap veïna sabés que venia a la clínica. Supòs que era una novetat tan gran que avergonyia reconèixer que anaves al manescal per fer una revisió al moix o al ca", explica Elisa. El boca a boca va fer la resta. La veterinària i els seus clients creixeren de la mà. Ella els educava en la tinença responsable i la prevenció a la vegada que superava els reptes clínics que li posaven els clients, amb casos nous i difícils. En aquells anys se produïen molts de casos d'intoxicacions per ingesta de verins o productes fitosanitaris. "Tenia

Fitxa

Nom de la clínica: Espai Veterinari.

Titulars de la clínica: Elisa Martorell Vallespir.

Adreça:

Plaça des Tren, 5. 07420. Sa Pobla.

Telèfon: 971 54 14 06

Teniu obert des de: Estiu de 2008.

Equip humà que conforma la clínica:

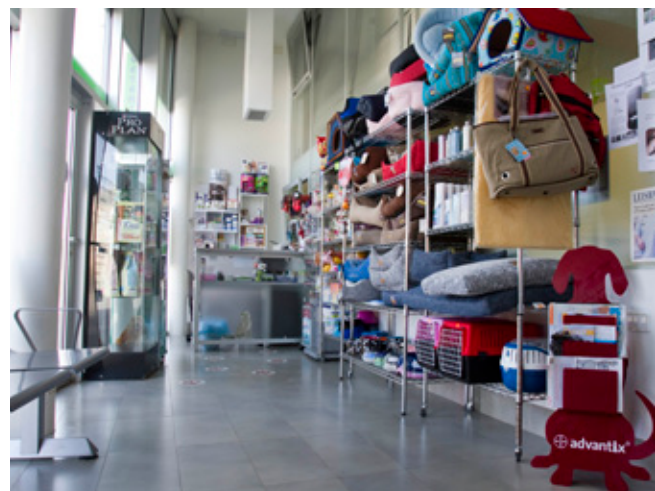
3 veterinàries i 1 auxiliar.

Equip tècnic: Endoscòpia, RX, ecografia, bioquímiques, hematologia, hospitalització...

Especialitats: Cirurgia, neurologia, ecografia, acupuntura...etc

moltes urgències i hi havia poca prevenció. Foren anys molt intensos", recorda. La veterinària narra també altres episodis viscuts, com el boom de rottweilers que es produí fa una dècada: "Sa Pobla és un lloc en el que hi ha una gran quantitat de cases grans amb patis interiors i molts gent té cans, o raters o races grans. Els rottweilers entraren com una moda en substitució del ca de bestiar; i és una raça complicada que no tothom pot tenir. Tinguérem molts de casos i no tots bons de gestionar".

Així les coses, fa cinc anys Elisa decidí fer un canvi i obrí l'actual Espai Veterinari. Comprà un local pròxim a l'anterior i aixecà una clínica al seu gust. Amb l'ajuda del seu home i de l'arquitecte, dissenyà la distribució i decorà el recinte. Les mancances de l'anterior clínica i algunes noves idees li serviren crear un espai còmode i funcional en el que imperen els colors

blanc i verd clar (el seu favorit) i en el qual, principalment, treballa a gust. "La meua idea era treballar còmoda i en aquest sentit el lloc de feina és casi tan important com la feina en sí. Volia una clínica nova que no quedàs obsoleta al poc temps i crec que ho vaig aconseguir", apunta. Distribuïda en dues alçades, a la planta baixa hi estan situades dues consultes, el quiròfan, el laboratori amb espai comú i un pati, a més de dos vàters. En el primer pis s'hi troba la perruqueria, una petita sala d'espera, la cuina, un altre bany i un estudi/sala de descans.

Amb una filla d'11 anys i un nin de 8, Elisa ha rebaixat la seva exigència laboral darrerament i dedica molt més temps a la família que fa uns anys, quan pràcticament vivia a la clínica. Per això, ha creat un equip amb dues veterinàries més, Bàrbara Homar i Antònia Tous, aquesta a mitja jornada, i amb una auxiliar veterinària, Elionor Bennasar. Entre les tres es tornen des de fa un any i mig per donar servei al llarg de tot el dia. "Tenim obert des de les 9.30 fins a les 20 hores per aprofitar el temps dels migdies. Hem vist que la gent té més temps en aquestes hores i hem aconseguit una afluència important de pacients en aquesta franja", explica Elisa. "Funcionam com un bon equip. A nivell veterinari ens complementam bé perquè ens atreuen àrees diferents de la nostra feina. Feim moltes cirurgies i derivam traumatologies (Canis) i urgències (Aragó). La feina ve per èpoques, s'anima per primavera i augmenta durant l'estiu, quan venen molts de casos d'otitis i problemes dermatològics. A més, continuam amb la nostra formació, que considero imprescindible, fent cursos, anant a xerrades i conferències...", afegeix.

“Els meus clients i jo creixérem de la mà. Jo els educava en la tinença responsable i la prevenció a la vegada que superava els reptes clínics que ells me posaven, amb casos nous i difícils”

Respecte de la crisi, pregunta obligada, la veterinària assegura que en el seu cas és enguany quan se'n comencen a veure els efectes. "Hem aguantat bé fins ara però aquests dos darrers mesos sí

que han estat més fluïxos. També hem detectat que la gent demana més presupost i han pujat el número de morosos. Donam facilitats per pagar però hi ha hagut casos de clients que s'han aprofitat de la situació i no els hem tornat a veure. Sincerament, a mi me costa molt no atendre un animal malalt", lamenta. Es dóna la paradoxa que Elisa muntà la clínica en un moment en el que havia passat una petita crisi o recessió, l'any 93, i existia un desànim en la societat, tot i que, reconeix, no tenia res a veure amb la situació d'ara. En tot cas, amb moltes dosis d'il·lusió i feina (treballant a l'ADS de caprí de Mallorca i fent inspeccions alimentàries a establiments hotelers d'Alcúdia), Elisa aixecà un negoci. "Ara, com abans, -aconsella- l'únic secret és feina i il·lusió. Moltes dosis de totes dues i segur que així se treu endavant la situació".

Misa en sufragio de los veterinarios fallecidos

El colectivo de veterinarios jubilados inició el pasado 14 de febrero las actividades para el presente año con una misa en

la Cripta de la Iglesia de San Sebastián de Palma en sufragio por los veterinarios fallecidos de nuestro Colegio.

Como es ya habitual, a esta convocatoria acudieron muchos colegiados jubilados, la mayoría acompañados por sus esposas, así como también algunas esposas y viudas de compañeros veterinarios que habitualmente participan en las actividades, todos con el renovado deseo del reencuentro que se produce, destacando la presencia de Antonio Gayá Pons y su esposa Eleonora, como los más veteranos de este grupo.

Durante la celebración de la Santa Misa, el oficiante agradeció la presencia año tras año del Colectivo de Veterinarios Jubilados, animándoles a mantener esta hermosa tradición cristiana al iniciar el curso.

A la salida del templo, los numerosos asistentes se reunieron en una comida de compañerismo, en un pequeño restaurante cercano a la Iglesia.

La història de la Veterinària a les Illes Balears

Capítulo 13. 1907. El Colegio de Baleares pasa a ser Colegio Oficial.

Como se comentaba en el Capítulo anterior, el 29 de enero de 1902 se celebró en Palma una Asamblea de Veterinarios de Baleares con la finalidad de aprobar los estatutos por los que se regiría el Colegio de Veterinarios de Baleares que, una vez constituido y elegida la Junta Directiva, presidida por Antonio Bosch, tomó una serie de iniciativas tendentes a la protección de los profesionales colegiados, entre las que cabe destacar la lucha contra el intrusismo, la creación de un marco de socorros mutuos en la profesión y la organización estrictamente profesional de los colegiados.

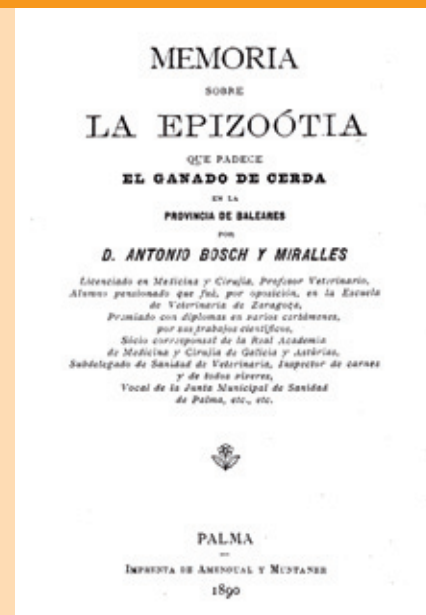
No obstante estas actuaciones, positivas para el colectivo veterinario, la promulgación de la Instrucción General de Sanidad de 12 de enero de 1904 introdujo ciertas innovaciones importantes en el orden de la función sanitaria local ya que sentaba las bases para la organización de los Cuerpos de profesiones sanitarias y regulaba la constitución de Partidos sanitarios.

Para la declaración de Colegio Oficial se

requería el cumplimiento de unos requisitos mínimos: Ubicación de la sede colegial en la capital de la Provincia, contar con más de las dos terceras partes de Veterinarios que ejercieran en toda la provincia y que éstos estuvieran registrados para el pago de la matrícula industrial (así se denominaba) en la Administración de Hacienda.

Por entonces, en el Colegio de Baleares constaban como inscritos 45 veterinarios, de los cuales 31 reunían los requisitos fiscales y de área de trabajo, lo que dio pie a que se solicitara su declaración de Colegio Oficial, petición que, previo estudio y dictamen, fue aceptada por Real Orden de 18 de febrero de 1907 y publicada en la *Gaceta de Madrid* el 20 del mismo y en el *Boletín Oficial de la Provincia de las Baleares*, el 23 de febrero de 1907.

En la Junta celebrada, una vez constituido el Colegio Oficial, Antonio Bosch salió elegido de nuevo Presidente, revalidando el cargo en distintas ocasiones, hasta que en septiembre de 1926, cesó voluntariamente en el mismo.

Hombre de gran carácter y formación, se le publicaron una serie de conferencias y trabajos que siguen teniendo vigencia en la actualidad, aparte de un gran número de trabajos de divulgación en las publicaciones periódicas de carácter agrario de Baleares como fueron el "*Boletín de la Cámara Agraria Balear*" y "*Mallorca Agrícola*".

TOMEU ANGUERA

Si un colegiado detecta la falsificación de una firma, propia o ajena, en un pasaporte animal, relacionada con una vacunación o con una identificación, ¿cómo debe proceder para denunciarlo?

Se hace necesario indicar, en primer lugar, que la falsificación de una firma en un documento constituye un delito (artículos 390 a 394 del Código Penal), y en el caso sometido a consideración (un pasaporte de perros, gatos y hurones, oficial, y por tanto público) además se trataría de un delito cualificado (de mayor gravedad): falsificación en documento público. Además, si esa firma la plasma una persona que no tiene la condición de veterinario colegiado, estaríamos a la vez ante un delito de intrusismo e incluso podríamos encontrarnos, también, ante otro por usurpación de funciones públicas (artículos 402 y 403 del mismo Código Penal).

En definitiva, el colegiado se encontraría frente a una actuación delictiva y, en consecuencia, con la obligación inexcusable de denunciarlo.

Esa obligación le viene dada porque es un deber general de todo ciudadano denunciar la existencia de un delito del que tiene conocimiento, pero además, y muy específicamente, por el artículo 72.f) de los Estatutos Generales de la Organización Colegial Veterinaria Española, aprobados por Real Decreto 1840/2000, de 10 de noviembre (cuyo artículo 106 califica como falta la omisión de este deber).

Al margen de la existencia de un delito, al tratarse de la falsificación de una firma que legitima la supuesta aplicación de una vacuna o la implantación de un microchip, ese acto supone la alteración (fraudulenta) de un proceso administrativo reglado. Esa alteración afecta a Administraciones que deben ser informadas de todo ello.

En estos casos, somos de la opinión que lo más recomendable es que el veterinario lo ponga en conocimiento del COVIB para que sea dicho Colegio quien se encargue directamente de gestionar esa denuncia ante las

Administraciones correspondiente (ya sea la Policía Nacional, el SEPRONA o el Juzgado de Guardia, en cuanto actuación delictiva, ya sea a la Consellería o Ayuntamiento correspondiente en cuanto a la infracción administrativa). El COVIB está legitimado y dispone de los instrumentos necesarios para denunciar e intervenir en el subsiguiente proceso que todo ello pudiera originar. A estos efectos, el veterinario denunciante deberá colaborar con el COVIB, mediante la entrega de todos los datos que disponga del pasaporte en cuestión y de todos aquellos hechos que puedan ser trascendentes y a los que él haya tenido acceso. Consideramos fuera de lugar (incluso ilegal) retener el pasaporte supuestamente falsificado, pero quizás sea posible obtener una fotocopia del mismo como prueba esencial de la comisión del delito. Su testimonio será igualmente de gran valor en el ulterior proceso que todo ello origine. De esta manera el colegiado no debe soportar el coste económico del seguimiento de estos hechos y se evita su desgaste personal en un proceso de este tipo y envergadura.

Es posible también que el veterinario desee denunciar directamente tales hechos, y tiene pleno derecho de hacerlo, porque no podemos olvidar que la firma falsificada es la suya. Ahora bien, aún en ese caso, no deja de tener la obligación de poner en conocimiento del COVIB la existencia de estos hechos, por así venir impuesto en los Estatutos colegiales a los que hemos hecho referencia.

Esperamos con ello haber dado respuesta a la consulta planteada, respuesta que sometemos a cualquier otra mejor fundada en Derecho.

BUFETE ANTONIO FONT

‘Paciència artística’ al Col·legi

L'artista i veterinària catalana Paz Alcoverro (Barcelona, 1969) ha cedit dues de les seves darreres obres al Col·legi perquè siguin exposades a l'entrada del COVIB durant el primer trimestre d'enguany i, com a poc, captin l'atenció dels visitants. Es tracta de dos quadres en els que apareixen fotografiats objectes quotidians que han estat concienzosa-ment ordenats i retratats, a més d'una exhaustiva explicació del procediment que s'ha seguit per emmagatzemar-los. Després de llicenciar-se en Veterinària per l'UAB, Alcoverro estudià fotografia a l'Escola d'Arts i Oficis de Palma i Vídeo i Cinema en el Centre d'Estudis Fotogràfics de Palma. Ha pres part en un bon nombre d'exposicions col·lectives des de 1998, començant a Can Puig, a Sóller, i també individuals, des de 'd'Interferències' (2004) fins 'Entropia' (2012) a la Galeria Addaya d'Alaró, passant per '25 frames/segundo' (2006), la retrospectiva 'Deja Vu 1998-2008 (2008-2010)' i '384 Kbps' (2011), aquesta darrera al casal Son Tugores d'Alaró. Reconeguda l'any 2009 en els Premis Ciutats de Palma d'Arts Plàstiques 2008 i amb menció especial en els XIV Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, dos anys abans. Enguany participa a la fira Jäal de Madrid.

Pruebas diagnósticas

Se procedió a hospitalizar el animal para estabilizarlo y poder iniciar el protocolo diagnóstico. El hemograma y la bioquímica revelaron leucopenia, hipoalbuminemia, hipocalcemia, hiperfosfatemia, hipertriglicemia, hipercolesterolemia y hiperamilasemia.

En el examen radiológico con contraste se observó: escoliosis marcada, deformaciones en las extremidades (principalmente en epífisis) y de la quilla, que producen una disminución del espacio torácico. Gran distensión abdominal sin definición de estructuras. Efecto masa que desplaza estructuras ocupando el área torácica derecha. Espacio pulmonar reducido.

Se realiza un lavado traqueo-bronquial y se toman muestras para cultivo bacteriano y para PCR de *Aspergillus* sp.

El paciente se estabiliza en 48 horas y se da de alta con el siguiente tratamiento oral: meloxicam (0.2mg/kg/12h), enrofloxacin (10 mg/kg/12h), Calcio Braun (0.25ml/

kg/24h) y complejo vit-aminoácidos en agua (hipraminchok P). Desparasitación con fenbendazol oral (20mg/kg) y ivermectina i.m. (0.2mg/kg). Damos pautas para mejorar manejo y dieta.

Problemas que presenta

Organomegalia (posiblemente de origen reproductor) o neoplasia abdominal (a pesar que se trata de un animal muy joven). Problema infeccioso respiratorio secundario. Enfermedad ósea metabólica secundaria nutricional.

Siguiente paso

Se remite el caso al Hospital Veterinario de la UAB (Universidad Autónoma de Barcelona), al servicio de animales exóticos para endoscopia/laparoscopia/RM. En la analítica preanestésica previa se detecta leucograma de estrés e hipercolesterolemia. No se puede realizar la laparoscopia debido a que la deformidad esquelética del animal ha provocado la ausencia de espacio en los sacos aéreos y además se ve dificultada por la compresión visceral y de la grasa. Se realiza una endoscopia traqueal para valorar vías altas no observando ninguna anormalidad.

Se decide realizar una RM en la que se confirma que la distensión abdominal es producida por el exceso de grasa que se infiltra entre los diferentes órganos, produciendo un efecto masa y comprimiendo el pulmón derecho. Se descarta la presencia de masas celómicas de origen reproductor o neoplásico.

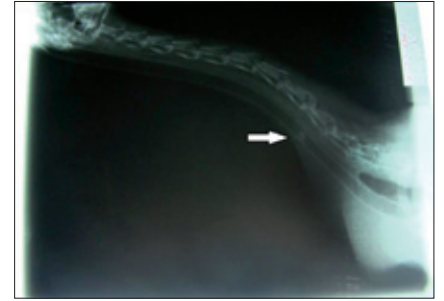
De este modo se confirma que la causa de la disnea es principalmente mecánica, al verse reducido el espacio pulmonar.

Resultados del cultivo: *Streptococcus* sp. Resultado PCR *Aspergillus* negativo.

Se instaure un tratamiento con amoxicilina-clavulámico (basado en resultados del cultivo) 100 mg/kg/12h, meloxicam 0.5mg /kg/12h, silimarina (100mg/kg/12), Hepadif (1ml/kg) y gemfibrozilo (25mg/kg/8h) para tratar la infección pulmonar secundaria y proteger el hígado, además de nebulizaciones con F10.

Se insiste en modificar la dieta del animal. Introducimos hierba fresca y seca (heno), pienso de conejo y pienso de gallinas ponedoras.

Seis meses después del diagnóstico el animal falleció de forma súbita debido a la formación de un tapón mucoso en la tráquea que le obstruyó la entrada de aire.

Origen del problema

Existen varias causas de disnea descritas en aves, en que la causa que la origina es un trastorno nutricional: el bocio (particularmente en periquitos), hipovitaminosis A (debido a la metaplasia escamosa que se produce en el epitelio y que llega a producir obstrucción respiratoria o sinusitis) y déficit de vitamina D o calcio (por la formación de deformidades torácicas y/o espinales).

La oca de nuestro caso se alimentaba a base de tomates y maíz desde que nació (una dieta totalmente desequilibrada y deficiente en vitaminas y minerales esenciales). Debido a ello, padeció raquitismo, una enfermedad ósea metabólica inducida que se da en animales en crecimiento. Le originó la escoliosis y las graves deformaciones en la quilla y costillas que le produjeron una disminución de su espacio torácico, viéndose afectada su capacidad respiratoria.

El raquitismo se caracteriza por déficit de vitamina D3, de Ca o de P durante los primeros días de vida, produciéndose una mineralización deficiente de los huesos. Estos se vuelven flexibles, frágiles, se deforman y engrosan (principalmente en las epífisis, donde se encuentra la placa de crecimiento). También puede producir escoliosis y deformaciones de la quilla. El "ala de ángel" puede producirse por: genética, excesiva alimentación y por deficiencia de vitaminas D, E y manganeso.

Los problemas de malnutrición son una de las principales causas de enfermedades en aves acuáticas mascotas. Los propietarios las alimentan con dietas poco equilibradas y en abundancia, lo que las predispone a tener alteraciones nutricionales. La obesidad, las pododermatitis y las infecciones secundarias debido a la inmunosupresión, también son consecuencia de la malnutrición.

No se adjunta bibliografía por falta de espacio

Alimentación saludable: la alternativa de la carne de bovino mallorquín

El bovino mallorquín ha formado parte del paisaje y la cultura de Mallorca en el pasado, pero cambios tanto sociales como tecnológicos lo llevaron al borde de la extinción el siglo pasado (Puigserver et al., 2000; Puigserver & Lliteres, 2000).

Actualmente, la preocupación por el patrimonio histórico y cultura tradicional, así como la búsqueda de formas de producción sustentables, han permitido que la raza no solo continúe existiendo (con un censo actual de aproximadamente 350 animales) (Nogales et al., 2010), sino que se ha caracterizado su producción cárnica en aras de conseguir un producto diferenciado y reconocido en el mercado, consiguiendo así un importante valor añadido.

El Instituto de Biología Animal de las Islas Baleares (IBABSA en adelante), en colaboración con la Universidad de Córdoba y l'Associació de Criadors de Bestiar Boví de Raça Mallorquina ha realizado un estudio para caracterizar la carne del bovino mallorquín, evaluando el pH, el color, la capacidad de retención de agua, la fuerza de cizallamiento y la composición centesimal de la carne. Se sometieron a estudio 15 animales, los cuales fueron criados en su totalidad en el cebadero que la Cooperativa Criadors de Bous de Raça Mallorquina, S.C.L. tiene ubicado en Campos, donde realizan una doble labor de producción de carne en condiciones experimentales y de cría y selección de futuros sementales.

El bovino mallorquín es una raza autóctona, de pequeño tamaño, desarrollada en hábitat característico, como es la isla de Mallorca. Se usó para la tracción en las labores agrícolas, antes de la generalización del ganado mular. Por tanto, no es una raza seleccionada para la producción cárnica en las condiciones de engorde intensivistas.

Los animales se destetan a partir de los tres meses, y la alimentación recibida en el cebo proviene íntegramente de la isla de Mallorca, y se basa en una mezcla de harina de cebada y habas, usándose como porción fibrosa paja de cebada y gavilla de avena.

Para el estudio se sacrificaron machos enteros de una media de 2 o 3 años de edad, algo que difiere de lo habitual en el mercado de la carne de vacuno. Esto es debido a la situación actual de la raza, en recuperación y con un escaso número de efectivos, lo que provoca que los animales que se destinan a la producción cárnica son los machos que una vez evaluados no formarían parte del relevo generacional.

Los sacrificios fueron realizados en el matadero de Carn Illa SA, según la reglamentación comunitaria (Reglamento 1099/2009). Como particularidad, y debido al tipo de animal que se envía a sacrificio (machos enteros adultos) la canal del bovino mallorquín necesita de un proceso de maduración (entre 13 y 19 días). Esto otorga a la canal unas características que diferencian este producto del habitualmente comercializado. Una vez alcanzado el proceso de maduración se trasladaron las canales a FRIALSA, empresa que realizó el despiezado de las canales y envasado de la carne que así lo requiriera para su comercialización.

Como resumen de los resultados, se observa que la canal de bovino mallorquín es de baja calificación en matadero según la escala convencional que marca la normativa (son normalmente R-3), pero muestra un buen rendimiento general y de piezas nobles. Es necesario resaltar que, en el mercado local, las piezas consideradas de segunda categoría provenientes de estos animales son apreciadas por su uso en estofados tradicionales. Además, esta carne cuenta con una alta proporción de hueso y músculo (debido a la edad de sacrificio) y bajo contenido graso, a pesar de que la alimentación se realiza a base de concentrado, rondando las proporciones de animales mucho más jóvenes al compararlo con otras razas. Esto sugiere una carne de composición más saludable por el menor contenido de grasas (Nogales et al., 2011b).

Por otro lado, la carne presenta un color característico (más oscuro e intenso que la carne convencional), peculiaridad apreciada por el consumidor forma-

do, quien le otorga un mayor valor.

Estas singularidades que podrían en un principio resultar negativas (como la baja calificación comercial convencional o el color), nos indican lo negativo que supone su venta por el canal convencional, donde perderán valor, y por ello deberían ser comercializadas por vía directa y local, con ausencia de intermediarios, evitando competir con las altas producciones de razas selectas en el mercado internacional de la carne, cuyos productos presentan mayores pesos y rendimientos a la canal.

Las tendencias actuales en busca de alimentos saludables auguran un buen futuro para esta carne hecha de manera tradicional, además de presentar unas proporciones mayores de ácidos grasos insaturados en comparación con las carnes de buey convencional, como nos lo indica los resultados del estudio realizado por la Universidad de Córdoba (Nogales et al., 2011a).

María Jiménez Bartolomé, cap de departament de Producció Animal d'IBABSA

Águeda L. Pons Barro, responsable de la Unitat de Races Autòctones d'IBABSA

Nogales S., Camacho E., Gómez M., Puigserver G., Lliteres B., Pons A. & Delgado J.V. 2010. Análisis demográfico de la raza bovina Mallorquina. In: Simposio Iberoamericano sobre Conservación y Utilización de Recursos Zootécnicos, João Pessoa, Paraíba, Brazil.

Nogales S., Pons A., Camacho M.E., Bressan M.C., Vaz A.P., Gama L.T., Marques A., Puigserver G. & Delgado J.V. 2011a. Caracterização da carne de bovinos da raça mallorquina. Veterinária e Zootecnia 18, 1133-7.

Nogales S., Puigserver G., Crespi J.L., Pons A., Delgado J.V. & Camacho M.E. 2011b. Resultados preliminares del estudio de la calidad de la canal de la raza bovina mallorquina. Archivos de Zootecnia 60, 449-52.

Puigserver G., Espinosa J., Morlans E., Rodríguez R., Tapias R. & Joy M. 2000. Silvopascicultura: Justificación para la recuperación de los bovinos mallorquines. Archivos de Zootecnia 49, 259-67.

Puigserver G. & Lliteres B. 2000. Proceso de recuperación de una agrupación racial de bovinos de Mallorca. Archivos de Zootecnia 49, 71-6.

Porque cuando se queda sin coche,
es cuando más ayuda necesita

Y además,

50%
DESCUENTO

Así funcionan nuestras nuevas coberturas exclusivas:

¿Tiene un problema con el coche y necesita que alguien le acerque al taller?

Nosotros lo hacemos

¿No sabe cómo volver a casa después?

Nosotros le llevamos

Y en caso de siniestro total, ¿cómo va a moverse?

Con el coche de sustitución que A.M.A. pondrá a su disposición

Así de fácil y así de claro

Confíe en la experiencia de A.M.A. y disfrute del mejor servicio con total tranquilidad

A.M.A. PALMA DE MALLORCA:

c/ Barón de Pinopar, 10; bajo

971 71 49 82

pmallorca@amaseguros.com

**LA CONFIANZA
ES MUTUAL**

